

har efterladt tvivl om, hvor Nationalbanken står: fast på den faste valutakurs' grund. Der står regeringen også. Og jeg vil gerne i dag gøre, hvad jeg kan, for at der ikke herefter er usikkerhed om, hvad Danmark er bedst tjent med.

Derfor er det interesseløst at starte op på en ny debat om flydende valutakurser og inflationsafhængighed, og hvad ved jeg: Det indebærer i værste fald kun ét signal til omverdenen, og det er, at vi går og tænker på sådan noget. Jeg kan sige, at det tænker vi ikke på i regeringskontorerne, og jeg har heller ikke indtryk af, at der er usikkerhed om det her i salen i Folketinget.

Derfor må jeg også sige, at den skinbarlige, reelle sammenligning mellem et ja og et nej er et Danmark udenfor, der er isoleret på sidelinjen, og som skal føre en fast valutakurs, som vi har gjort det igennem 17 år, og dertil en strammere finanspolitik end et Danmark indenfor, der er værnet mod fremtidige finansielle kriser, som skal føre en fast valutakurs – det ligger i at være medlem dér – og som samtidig får alle rettighederne, og som ikke har det samme pres på sig om, undskyld mig, at være mere katolsk end paven selv for at overbevise omverdenen om, at der er styr på den økonomiske politik.

Lad andre kalde det små økonomiske gevinster, at der er en renteforskel på en halv til trekvart pct. Jeg fastholder, at det for det enkelte menneske i Danmark, for familien Danmark, for danske lønmodtagere, er kolossalt afgørende i deres månedlige og daglige økonomi. Lad andre mene, at det er af mindre betydning, at en renteforskel af den størrelsesorden også betyder usikkerhed i forhold til beskæftigelsen. Jeg fastholder, at selv et tab på 6.000 arbejdspladser er 6.000 arbejdspladser for meget. Og jeg synes, at det ikke er teoretisk interessant, at for at få det samme beskæftigelsesforløb udenfor som indenfor – man skulle i virkeligheden sige det meget højt, og det fremgår jo af regnestykkerne – indebærer det en reallønstilbagegang eller en stramning af skatterne, som jo har det samme resultat.

Jeg siger det, fordi jeg synes, at vi skal diskutere frit og åbent. Vi skal belyse alle sider økonomisk og politisk, og jeg siger det, fordi jeg er fuldstændig overbevist om, at man i virkeligheden går frygtelig galt i byen, hvis man prøver at adskille det økonomiske og det politiske aspekt af et medlemskab af den fælles valuta. De hører ubrydeligt sammen.

Man kan ikke skille de to ting ad, for økonomi er ikke en i luften frit svævende laboratoriestørrelse. Økonomi er et fantastisk afgørende værktøj, der hænger sammen med den politiske linje, man vil, og jeg ønsker ikke at se et Danmark reduceret til en økonomisk-teoretisk størrelse, hvor det er ligegyldigt, hvordan vi indretter os.

Jeg kan da godt se, det ikke er noget, der tages højde for i de teoretiske modeller, men for mig og for regeringen er det fuldstændig afgørende at huske, at når der har været tilbageslag i vort samfund internationalt og nationalt, så ved vi godt, hvem det er gået ud over, så er det altid gået ud over de bageste i vort samfund, i mere eller mindre grad, afhængig af hvor meget vi har anstrengt os, men det er dog kendsgerningen. Det er derfor i Danmarks interesse at gå med i samarbejdet om den fælles valuta for at præge det med vores værdier og vores synspunkter.

Må jeg slutte med at sige, at jeg har været glad for, vil jeg også sige henvendt til SF, at mærke, at der jo er enighed om disse grundlæggende præmisser. Der er enighed om, forstår jeg, at den faste valutakurs skal fastholdes, både indenfor og udenfor, og der er også forståelse for og anerkendelse af, at hvis den skal det udenfor i tilfælde af et nej, så indebærer det en strammere finanslov.

Jeg siger det nu, for det er nok værd at huske, når vi til sin tid skal i gang med finanslovforhandlingerne for år 2001. Jeg har noteret ønskelisten fra SF og fra andre, og hvis vi nu satte de to ting sammen, så ville jeg se frem til en meget interessant debat om, hvad der tjener Danmarks interesser bedst. Politik handler om at være til stede dér, hvor det sker, derfor anbefaler regeringen et ja den 28. september.

Lad mig slutte med at sige: Vi får en debat i dag, som vil handle om store ting og små ting, sådan skal det være. Vi får også en debat i dag, der utvivlsomt vil handle om sager og personer, og det er sådan set også i orden. Jeg har bare ét ønske, og det er, at vi også i dag af hensyn til befolkningens beslutninger får tid til at vende og komme rundt om det vigtigste udenrigspolitiske spørgsmål, som den danske nation skal tage stilling til i mange, mange år, nemlig spørgsmålet om den fælles valuta. Kan vi levere det bidrag i dag, så har vi givet et godt bidrag til, at befolkningen kan træffe deres beslutning om få måneder.